

Jill Mansell

Kaikki alkoi
salaisuudesta

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Kaikki alkoi
salaisuudesta

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti

Englanninkielinen alkuteos *It Started with a Secret*
Copyright © 2020 Jill Mansell

ISBN 978-952-279-925-8

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka ScandBook, Liettua 2020

Tämä kirja on omistettu Romantic Novelists'
Associationille, joka viettää timanttijuhlia vuonna 2020.

Olen ylpeä kuuluessani niin lämminhenkiseen,
kannustavaan ja hyvántahtoiseen organisaatioon.

Malja kaikille entisille, nykyisille ja tuleville
jäsenille ja romanttisen kaunokirjallisuuden
seuraaville kuudellekymmenelle vuodelle.

Rakkaus on rakkautta!

Lainey kuuli helikopterin jo ennen kuin se tuli näkyviin puunlatvojen yläpuolelle, erotti roottorinlapojen läpseen, mikä oli aika jännittävää täällä keskellä Ranskan maaseutua. Hän aprikoi, millaista olisi päästä joskus helikopterin kyytiin.

Hän räpytteli silmiään ja suojasi niitä kirkkaalta iltapäivä-auringolta. ”Sieltä he tulevat, ihan ajallaan.”

Hänen vieressään linnan ikivanhoilla kiviportailla seisova Bill tähdensi: ”Muistakaa, että heidän on saatava kaikki, mitä haluavat. Ennen kuin he edes tietävät haluavansa sitä.”

Laineyn pomon äänestä kuulunut pieni vavahdus kertoi, kuinka tärkeää oli, että tämä käynti sujuisi menestyksellä. Lainey ojensi hänelle paperinenäliinan, jotta hän voi pyyhkiä hikipisarat otsaltaan. ”Kaikki menee hyvin.” He olivat tehneet kovasti töitä vierailun onnistumiseksi ja varautuneet kaikkeen mahdolliseen. Mikä voisi millään mennä pieleen?

Paitsi että putket halkeaisivat, katto romahtaisi tai sähköt katkeaisivat, mutta nyt ei ollut hyvä hetki ajatella sellaista.

He seurasivat yhdessä hopeanharmaan helikopterin kulkua, kun se lähestyi linnaa ja alkoi laskeutua pilvettömältä koboltinsiniseltä taivaalta etupihan nurmikon keskellä olevaa laskeutumisalustaa kohti.

Bill henkäisi keuhkonsa tyhjiksi ja pyyhki kämmeniään jo entuudestaan kosteaan, ruttuiseen nenäliinaan. ”Kaiken on oltava paremmin kuin hyvin. Kaiken on oltava täydellistä.”

Lainey tunsi myötätuntoa häntä kohtaan. Heidän takanaan Billin vaimo huusi kimakalla äänellä koko henkilökunnan portaille vastaanottamaan huipputärkeitä vieraita kunnan Downton Abbey -tyyliin. Kuuttakymmentä lähestyvät Bill ja Biddy, jotka olivat koko ikänsä olleet kiinnostuneita Ranskasta ja ranskalaisuudesta, olivat kaksi vuotta sitten päättäneet tehdä hypyn tuntemattomaan ja vaihtaa moitteettomassa kunnossa olleen paritalonsa ränsistyneeseen kahdentoista makuuhuoneen linnaan Loiren laaksossa tavoitteenaan elää hyvää elämää, nauttia lämpimämmästä ilmanalasta ja upeista maisemista sekä tutustua samanhenkisiin Ranskaan muuttaneisiin ulkomaalaisiin samoin kuin ystävällismielisiin paikallisiin. He olivat suunnitelleet rahoittavansa unelmansa majoittamalla linnaan vieraita ja pitämällä siellä häitä ja muita tilaisuuksia.

Teoriassa se oli kuulostanut kenen tahansa käsitykseltä idyllistä, mutta elämä oli osoittautunut paljon oletettua hankalammaksi eikä läheskään niin hauskaksi kuin he olivat kuvitelleet. Vuosisatoja vanha linna oli kaikkinielevä rahareikä, ja Biddyn vanhemmilta saatu pieni perintö oli huvennut siihen nopeasti. Sillä hetkellä kun aidat oli saatu korjattua, viemärit olivat menneet rikki. Kun vuotava katto oli kunnostettu, viidenkymmenen valtavankokoisen ikkunan karmit piti uusia. Tukkeutuneet savupiiput oli tuskin ehditty puhdistaa, kun ikivanha putkisto oli hajonnut ja lattialankkuihin oli tullut kuivalahoa.

Mutta Bill ja Biddy olivat puskeneet urheasti eteenpäin, puhuneet paikallisille asukkaille ranskan ja englannin

sekamelskaa ja turhautuneet, kun heitä ei ymmärretty. Vuosi sitten he olivat palkanneet lukuisia työntekijöitä, Laineyn heidän joukossaan, ja olivat viimein avanneet linnan kalliisti kunnostetut ovet maksaville asiakkaille.

Tämänpäiväiset tulijat olivat toistaiseksi linnan merkittävimmät VIP-vieraat. Wyatt Hilstanton, vuosia sitten Lontooseen muuttanut varakkaan bostonilaisen pankkiirisuvun jäsen, oli tulossa linnaan brittiläisen tyttöystävänsä Pennyn kanssa, ja Wyattin aikomuksena oli kosia häntä täällä. Kosinnan oli tarkoitus olla huippuromanttinen yllätys, ja joka ainoaa yksityiskohtaa oli suunniteltu viikkoja. Linna oli täynnä aiemmin paikalle saapuneita Hilstantoneja, jotka olivat piiloutuneet yläkertaan odottamaan hetkeä, jolloin olisi aika juhlia kihlausta.

Mikä parasta Wyattin isä oli varannut linnan koko viikoksi elokuussa itse häitä varten.

Oikaistessaan ryhtiään Lainey kuuli selkänsä takaa askelia, ja hänen takamukselleen laskeutui kevyesti käsi. Hän käännähti ympäri ja näki Antonin kasvoilla välähtävän ilkurisen hymyn ennen kuin mies kohotti viattoman oloisesti kulmakarvojaan aivan kuin kysyäkseen ”Minäkö muka?”. Mutta hänen kätensä pysyi paikallaan, ja oli Laineyn vuoro hymyillä. Ehkä he voisivat illalla töiden jälkeen juhlia Wyattin ja Pennyn kihlausta omalla tavallaan.

Helikopteri laskeutui aivan laskeutumisalustan keskelle. Kun roottorinlavat olivat lakanneet pyörimästä, vieraat nousivat kopterista ja lähtivät tulemaan nurmikon poikki. ”Muistakaa sitten joka iikka olla ystävällisiä”, Bidy painotti puoliääneen.

”Tervetuloa, tervetuloa Château de Rafaleen!” Bill vatkasi Wyattin kättä tervehdykseksi ja kumarsi, pudisti sitten vielä

innokkaammin Pennyn kättä ja teki jonkinlaisen miesmäisen niiuksen. Biddy seurasi hänen esimerkkiään muun henkilökunnan seistessä paikallaan ja hymyillessä niin että poskia pakotti.

Lainey tutkaili Wyattin tyttöystävää Penny Carteria ja huojentui nähdessään, että tämä ei vaikuttanut ilmeiseltä onnenonkijalta. Ellei sitten kyse ollut huipputaitavan onnenonkijan nokkelasta hämäyksestä. Mutta ei, Lainey oli aika varma, että nyt ei ollut kyse siitä. Vaikka Wyatt oli sonnustautunut päästä varpasiin Ralph Laurenin vermeisiin, mahdollisesti kokoa liian pieniin, Penny oli pukeutunut yksinkertaisesti valkoiseen hihattomaan puuvillapuseroon, polvipituiseen pinkkiin hameeseen ja järkeviin matalakantaisiin espadriiloihin. Hänen sieviä sydämenmuotoisia kasvojaan kehystävät hiukset olivat lyhyet ja laittamattomat samoin kuin hänen kyntensä, ja hänen kasvoillaan oli herttainen hymy.

”Tämä on ihan uskomattoman kaunis paikka”, hän ihas-teli. ”En ole koskaan aiemmin asunut linnassa!”

”Kaikki on valmiina teitä varten”, Bill sanoi. ”Vien teidät nyt huoneisiinne linnan yläkertaan.”

”Lempipoikapuolenihan se siellä, hei!” Majella huudahti ilahtuneena kuullessaan Sethin äänen puhelimesta. ”Mitä kuuluu?”

”Kiitos hyvää. Vilkaisin juuri teidän työpaikkailmoitus-tanne netistä.” Seth meni tapansa mukaan suoraan asiaan. ”Onko se sinun kirjoittamasi?”

”Ei.” Majella etsi kuumeisesti autonavaimiaan keittiöstä. ”Soitin työnvälitysfirmaan ja kerroin mitä haemme, ja siellä käskettiin jättää asia heidän huolekseen. Jestas, ei kai siinä ole

mitään vikaa?” Hän ei ollut huomannut ilmoituksessa virheitä, mutta se ei tarkoittanut, ettei niitä voisi olla.

”No kuuntele, kun luen sen ääneen: ’Haetaan taloudessa asuvaa pariskuntaa vakituiseen, kokopäiväiseen työhön. Tehtävinä siivous ja järjestelytyöt. Kilpailukykyinen palkka. Sijainti Cornwallissa.’” Seth piti tauon. ”Ja siinä kaikki.”

”Ai. Onko se huono?”

”Se on niin... väritön.”

Majella huokaisi. ”Niinhän se on, mutta sellaisia työpaikka-ilmoitukset ovat.”

”Muistatko, mitä sanoit maanantaina haastattelemastasi pariskunnasta?”

”He olivat tylsiä.” Itse asiassa he olivat olleet tylsyyden kuningas ja kuningatar. Pelkkä ajatuskin siitä, että joutuisi viettämään päivät pitkät niiden kahden seurassa, oli niin kamala, että Majella irvisti.

”Entä onko sen jälkeen tullut uusia hakijoita?”

”Ei ainuttakaan.” Herran tähden, missä ne autonavaimet olivat?

”Johtuu varmaan siitä, että hakijat ovat nukahtaneet ennen kuin ovat päässeet ilmoituksen loppuun. Mitä tuo meteli on?” Seth kysyi.

”Anteeksi, keksipurkki putosi, ei sen kummempaa. Minä etsin avaimiani. Voi ei, Glenda, noin *ei* saa tehdä...” Mutta kielto tuli liian myöhään: pikku koira oli jo napannut kaksi keksiä ja pinkoi pois keittiöstä häntä heiluen, odottamattomasta herkkupalasta ilahtuneena.

”Sinun on kirjoitettava ilmoitus uudestaan”, Seth neuvoi. ”Omin sanoin. Kerro, mitä te oikeasti haette ja mikä hakijoita odottaa.”

”Hah, he juoksisivat heti pakoon.”

”Kirjoita tuttavallisesti, epävirallisesti ja rehellisesti, samaan tapaan kuin kirjoitit minulle silloin kun olin koulussa. Muistatko?”

”Tietysti muistan.” Muistikuva lämmitti Majellan mieltä, ja hän nyökkäsi. ”Olet oikeassa. Kiitos, muru. Teen sen tänä iltana. No niin, onko sinulla mitään käsitystä, mihin olisin voinut jättää autonavaimet?”

”Ei, mutta viimeksi kun ne olivat hukassa, olit pannut ne hyvään talteen rintaliiveihisi.”

Kello oli kymmentä vaille kuusi. Suunnitelman mukaan Wyatt ehdottaisi Pennylle kuudelta kävelyretkeä linnan tiluksille ennen illallista. Matkalla he löytäisivät ”vahingossa” puiden keskellä kätkössä olevan pienen kiviholvin, jonka vanha puuovi olisi raollaan. Wyatt ihmettelisi ääneen, mitä sisällä mahtaisi olla, ja he menisivät katsomaan. Kun he sitten tulisivat sisään ja sulkisivat oven takanaan, Pennyä olisi vastassa kymmeniä pienten tähtien lailla lasilyhdyissä tuikkivia kynttilöitä, katonrajassa leijuvia hopeanvärisiä sydämenmuotoisia ilmapalloja ja satoja tummanpunaisia ruusun terälehtiä maahan siroteltuna.

Lainey ei ollut aivan varma, olivatko sydämenmuotoiset ilmapallot hyvä ajatus, mutta Wyatt oli vaatinut niitä. Hän ei myöskään ollut täysin vakuuttunut Wyattin valitsemasta musiikista, joka lähtisi soimaan heti, kun ovi sulkeutuisi, sillä suoraan sanottuna Wyattin lauluääni ei ollut paras mahdollinen ja ”My Heart Will Go On” oli ylipäänsä vaativa kappale. Mutta ilmeisesti se oli ”heidän” kappaleensa, ja Wyatt oli äänittänyt sen varta vasten tähän tilaisuuteen. Ja Bill oli tähdentänyt tuhat kertaa, että Wyattin sana oli laki.

Pari saapui tasan kuudelta suihkunraikkaana, tyylikkäisiin ilta-asuihin sonnustautuneena alakertaan ja lähti ulos illallista edeltävälle kävelyllään. Heti kun he olivat menneet etuovesta ulos, Lainey ja hänen paras miespuolinen ystävänsä ja työkaverinsa Kit ottivat esiin hopeisen samppanjajäähdyttimen, pullon viilennettyä vuosikerta-Bollingeria, hopeatarjottimen ja kaksi kristallilasia. Kun jäähdytin oli täytetty jäillä, he liivahtivat ulos keittiön sivuovesta ja lähtivät juoksemaan kiviholvia kohti.

”Tämä skumppapullo maksaa kahdeksansataa egeä”, Kit mutisi asettaessaan sen vinottain jäähdytimeen. ”En uskonut, kun Bill kertoi hinnan, mutta sitten googlasin sen.”

Lainey oli nyppinyt viimeksi kuluneen tunnin ruusuista terälehtiä, mikä oli saanut hänet tuntemaan itsensä murhaajaksi. Nyt hän otti ne pussista ja sirotteli pitkin laattakivilattiaa. Ilmapallot keinahtelivat heidän yläpuolellaan avoimesta ovesta kantautuvassa kevyessä tuulenvireessä. Lainey varmisti, että puhelin oli telakassa, ja sujautti kaukosäätimen taskuunsa. Kaikki oli nyt kunnossa. Oli aika paeta paikalta ja hipsiä hiljaa kätevästi holvin vasemmalla puolella olevan kivimuurin taakse.

Bill ja Biddy liittyivät siellä heidän seuraansa. Muutaman minuutin kuluttua he kuuluivat Pennyn ja Wyattin lähestyvän. Säteilevä Biddy hymyili innoissaan Laineylle.

”Hei, katso tuota paikkaa!” Wyatt huudahti. ”Mitähän siellä on?”

”Meidän ei pitäisi mennä sinne sisään.” Penny kuulosti huolestuneelta. ”Se voi olla jonkun koti tai jotain.”

”Kulta, me voimme ihan hyvin mennä sinne, emme me siitä vaikeuksiin joudu. Tule, käydään katsomassa. Anna minulle käsi...”

Muurin takana piilossa oleva joukko kuuli oven sulkeutuvan äänekkäästi kolahtaen, ja Lainey painoi kaukosäätimen käynnistyspainiketta. Holvin seinät olivat paksut, joten he eivät kuulleet musiikkia eivätkä mitään muutakaan, mitä sisällä tapahtui.

”Tosi romanttista”, Bidy kuiskasi ihastuneena. ”Penny on onnentyttö! Silloin kun minä ja Bill menimme kihloihin, me olimme myöhästyneet viimeisestä Swindoniin menevästä bussista ja talsimme sateessa kotia kohti. Siinä matkalla Bill sanoi: ’Muuten, äitimuori kysellee, lyödäänkö me hynttyyt yhteen. Mitä minun pitäisi hänelle sanoa?’ Ja siinä se! Sellainen oli minun kosintani!”

Bill nauroi hiljaa. ”Mutta teki tehtävänsä. Sinä vastasit myöntävästi. Ja eihän meidän yhteiselomme hassummin ole sujunut, vai mitä?”

Seitsemän minuutin kuluttua Kit sanoi: ”No jo kestää. Luulin, että he olisivat tähän mennessä tulleet jo ulos.” Hänen tehtävänään oli ottaa paljon valokuvia, kun pari tulisi ulos auringonpaisteeseen vastakihlautuneiden onnen huumassa, samalla kun Bill, Bidy ja Lainey taputtaisivat innoissaan käsiään ja onnittelisivat.

Kului vielä muutama minuutti ennen kuin holvista kuului samppanjapullon korkin poksahdus, ääni josta ei voinut erehtyä.

”Vihdoinkin!” Lainey henkäisi helpottuneena, sillä kaikki perheenjäsenet olivat kokoontuneet linnan takaosassa olevaan pääaulaan seuraavaa yllätystä varten.

Raskas puuovi narahti auki, ja muurin takana ollut joukko puhkesi kiihkeisiin taputuksiin ja hurraa-huutoihin, kunnes Pennyn silkkaa kauhua kuvastava ilme ja se, että hän oli tullut

ulos ilman Wyattia, sai heidät tajuamaan että onnitteluihin ei ehkä sittenkään olisi aihetta.

”Herrajumala”, Kit mutisi. ”Älkää vain sanoko, että Penny on ampunut hänet.” He kaikki olivat kuulleet poksahduksen.

Penny oli hätkähdyttävän kalpea. ”Oletteko te olleet täällä koko ajan odottamassa?”

”Niin no, ollaan. Mutta me emme ole kuunnelleet. Emmekä olisi kuulleetkaan”, Lainey lisäsi hätäisesti.

”Nyt minä tajuan, miksi Wyatt ei halunnut minun tulevan ulos.” Penny pudisti päätään. ”Wyatt kosi minua. Ja minä torjuin hänet.”

”Mutta miksi?” Biddyn ääni kohosi, kun hän levitteli käsiään. ”Wyatt rakastaa sinua!”

”Ja minä pidän hänestä.” Penny sulki hetkeksi silmänsä. ”Hän on todella mukava mies. Mutta minä en rakasta häntä enkä voi mennä naimisiin kenenkään kanssa vain siksi, että toiselle ei tulisi paha mieli.” Hän ravisti päätään. ”Jos olisin tiennyt, että Wyatt aikoi kosia minua, en olisi ikinä suostunut tulemaan tänne. Minun pitäisi lähteä täältä.”

”Wyattin perhekin on täällä”, Bill tokaisi. ”He kaikki odottavat kihlajaisjuhlia.”

”Voi luoja, ei kai! Ihanko totta?” Penny alkoi perääntyä kauhuissaan. ”He vihaavat minua. Minun on päästävä täältä heti pois.”

Lainey tunsu myötätuntoa häntä ja myös Wyattia kohtaan. Kaikki oli suunniteltu viimeisen päälle kustannuksia säästelemättä. Tässä se nähtiin, että täydellinen kosintakaan ei aina ollut niin täydellinen.

Lainey nousi puolenyön aikaan sängystä ja meni ikkunaan. Hänen korkealla eteläpuoleisessa tornissa olevasta pikkuruisesta huoneestaan näkyi linnan metsään rajautuvien tilusten yli, ja ulkoa kuului selvästi ääntä. Siellä tapahtui jotain.

Penny oli lähtenyt, hän olisi nyt jo kotona Englannissa. Bidy oli käsenyt Kitin viedä hänet Charles de Gaullen lentokentälle Pariisin ulkopuolelle. Nuori nainen oli ollut järkyttynyt ja poissa tolaltaan päivän saaman odottamattoman käänteen vuoksi. Hänelle oli ollut tärkeintä päästä pakoon Wyattin raivostuneiden sukulaisten vihaa.

Kun Bill ja Lainey olivat viimein menneet holviin, Wyatt oli kitannut siellä vuosikertasamppanjaa. Taustalla oli yhä soinut hänen äänittämänsä ääniraita, jolla hän itse lauloi ikuisesta rakkaudesta. Kymmenet tuikkukynttilät olivat palaneet ja ilmapallot keinuneet viileässä ilmassa.

”Hienosti meni.” Wyatt oli pyyhkäissyt kämmenselällä suutaan. ”Onneksi en tehnyt itsestäni täyttä narria, vai mitä?”

Siitä oli kulunut nyt kuusi tuntia. He olivat vieneet Wyattin takaisin perheensä luokse ja yrittäneet vakuuttaa, että ei tämä mikään maailmanloppu ollut. Lainey oli oletta-
nut, että siitä eteenpäin hänen vanhempansa ja veljensä loh-
duttaisivat häntä ja pitäisivät hänestä huolta, mutta ulkona

nurmikolla toikkaroiva mies oli epäilemättä Wyatt. Ja hän oli yksin ja menossa puita kohti.

Oli kuutamoyö, muuten Lainey ei olisi tunnistanut Wyattia. Hän seurasi ikkunasta, kun Wyatt pysähtyi ilmiselvästi huojuen ja kohotti katseensa yhteen suurimmista puista. Mitä hän oikein teki? Etsi oravia? Tai etsi niin tukevaa oksaa, että se kestäisi hänen painonsa, jos hän päättäisi –

Ei, älä edes ajattele sitä, ei Wyatt tietenkään mihinkään niin äärimmäiseen tekoon ryhtyisi.

Mutta kun sen mahdollisuus oli tullut Laineyn mieleen, miten hän voisi olla piittaamatta siitä? Hän veti ylleen sortsit ja vaaleanpunaisen farkkutakin ohuen yökäyttöön tarkoitettun T-paitansa päälle, juoksi monta kerrosta kiviportaita alas ja meni sivuovesta ulos.

Kun hän pääsi Wyattin luokse, tämä istui nurmikolla eikä näyttänyt olevan parhaimmillaan.

”Hei.” Lainey kosketti hänen olkaansa. ”Miten sinä voit?”

”Paremmiin kuin koskaan. Totisesti elämäni paras päivä.” Wyatt veti housuntaskusta mytyssä olevan nenäliinan ja pyyhkäisi silmiensä alla olevia pusseja. ”Minä en muuten itke. Tämä on heinänuhaa. Voi vitsi, mikä painajainen.”

Ei se ollut heinänuhaa. Lainey kävi istumaan maahan hänen viereensä. ”Olen tosi pahoillani. Kurja juttu.”

”Tiedätkö, kuule, mitä? Minä olen kiva tyyppi. Tosi kiva tyyppi. Ja rikaskin. Olisin antanut sille tytölle kaiken, mitä hän olisi halunnut. Hänellä olisi ollut upea elämä minun kanssani. Miksi hän torjui sellaisen tarjouksen?”

”En osaa sanoa, mutta eikö ole hyvä, että hän teki niin?”

”Pitäisikö minun sanoa tuohon, että oli?” Wyatt tuijotti Laineytä. ”Oletko järjiltäsi?”

”Siis pidemmän päälle hyvä. Sillä sinä olet oikeassa”, Lainey sanoi. ”Sinä olet loistosaalessa. Moni tyttö meni riemusta kiljuen naimisiin sinun kanssasi, koska tietäisi, että voisi puolen vuoden kuluttua lähteä lätkimään sellaisen rahasumman kanssa, jollaista ei pystyisi muuten koskaan hankkimaan. Pennykin olisi voinut tehdä niin, mutta ei tehnyt. Hän toimi kunniallisesti. Joten ainakin sinä tiedät, ettei hän ollut onnenonkija.”

Lainey tajusi liian myöhään, että hänen sanansa vain pahentaisivat asiaa.

”Minä tiesin sen jo”, Wyatt kivahti. ”Siksi minä halusinkin mennä naimisiin hänen kanssaan.” Hän heitti nenäliinan maahan, haroi kaksin käsin hiuksiaan ja keinahteli turhautuneena puolelta toiselle. ”Ja nyt minut on hylätty kaikkien nähden. Minusta tulee kertakaikkinen naurunaihe. Odota vain, kun kaikki töissä saavat kuulla tästä.”

”Mutta eihän heidän tarvitse tietää! Sinä voit pyytää perhettäsi olemaan sanomatta mitään. Sukulaisesi ovat sinun puolellasi”, Lainey muistutti. ”He rakastavat sinua. Jos he eivät hiiskahda sanaakaan, niin miten kukaan saa tietää? Sinä voit sanoa työkavereillesi vain, että sinun ja Pennyn suhde ei toiminut ja te kaksi erositte.”

”Eihän heidän tarvitse tietää?” Wyatt tuhahti epäuskoisesti. ”Oliko tuo vitsi? Minulla on kolme veljeä, jotka odottavat kieli pitkänä, että pääsevät kertomaan koko maailmalle, millainen luuseri minä olen.” Hän nousi kömpelösti seisomaan. ”Ja he ovat oikeassa.”

”Et sinä ole luuseri.”

”Olenpas, minä olen varsinainen vitsi.” Wyatt puristi silmänsä kiinni ja puisti päätään. ”Minulla ei ole koskaan ollut onnea tyttöjen suhteen. Minä en ole muuta halunnut kuin

sopia joukkoon, löytää tytön josta äiti pitäisi, mennä sitten kihloihin ja asettua aloilleni.”

”Monella meistä on sama tilanne. Minullakaan ei ole ollut onnea miessuhteissa”, Lainey huudahti. ”Rehellisesti sanottuna minä olen kävelevä katastrofi, olen aina ollut. Joka ikinen kerta kun ihastun johonkuhun, kuvittelen että se on suurta rakkautta, mutta sitten mies osoittautuu yhtä mitättömäksi kuin kaikki aiemmat ihastuksetkin.” Hän jätti kertomatta Wyattille upeasta Antonista, joka oli muuttamassa vanhaa kuviota ja tuomassa hänen elämäänsä kauan kaivattua onnea. Ei ollut mitään syytä rehvastella omalla onnellaan Wyatt-paran edessä.

”Sinä olet hyvä ihminen. Yrität saada oloni paremmaksi.” Wyatt tutkaili Laineyta samein silmin. ”Arvaa mitä? Se ei onnistu. Mutta kiva, että yrität.”

”Sinun pitäisi mennä nukkumaan”, Lainey sanoi lempeästi, ja hänen helpotukseksen Wyatt nyökkäsi.

”Niin kai.”

Hupsista! Wyatt ei pysynyt kovinkaan vakaasti jaloillaan. Lainey otti hänen nurmikolle jättämänsä ruttuisen nenäliinan, työnsi sen takkinsa taskuun ja ojensi sitten molemmat kätensä pitääkseen Wyattia pystyssä.

”Minä halusin vain mennä naimisiin.” Wyatt sopersi sanat murtuneesti. ”Onko se liikaa pyydetty?”

Wyatt-rukka, hänellä oli ollut hirveä päivä. Lainey sanoi yhä hänen huojuvaa vartaloaan tukien: ”Kyllä se päivä vielä koittaa. Takaan, että sinä pääset tämän yli.”

Tuhannen kilometrin päässä St Carysissa Majella laski kynän pöydälle ja joi punaviinilasinsa tyhjäksi. Siinä se nyt

oli. Työpaikkailmoitus oli kirjoitettu uudestaan, meni sitten syteen tai saveen.

Illan ensimmäinen yrittely kannettavan tietokoneen ääressä oli ollut täysin epäonnistunut. Sitten hän oli muistanut Sethin neuvon, etsinyt itselleen huopakärkisen kynän ja kirjoituslupaan ja käpertynyt kirjoittamaan uutta olohuoneen violetille sohvalle. Hän oli hylännyt työnvälitysfirman työpaikkailmoituksissa käytetyn jäykän, virallisen kielen ja kirjoittanut tyyllillä, jolla juttelisi sellaisten ihmisten kanssa, jotka haluaisi palkata.

Nyt ilmoituksessa luki:

Hei! Tarvitsemme avuksemme osaavan pariskunnan – olisitko te se?

Me asumme ihanassa merenrantatalossa Pohjois-Cornwallissa. Olemme onnellinen perhe, mutta vähän sottapyttyjä, ja jonkun täytyy pitää meidät ruodussa. Oletteko te järjestelmällisiä, energisiä ja iloista seuraa? Haluaisitteko palauttaa järjestyksen kaaokseen ja huolehtia meistä?

Edellytyksenä on, että rakastatte kissoja, koiria, teinejä ja ajoittain konstikasta vanhaa herraa. Tarjoamme teille oman asunnon, kohtuuyhvän auton käyttöönne ja joustavat työajat.

Mitä tuumitte? Olisitko te meidän Maija Poppasemme... ja Perttumme? Tulkaa kokeilemaan! Luvassa on kovaa työtä, mutta myös paljon hauskuutta, sen voimme luvata!

Luettuaan tekstin uudestaan läpi Majella otti siitä kuvan ja lähetti sen sähköpostilla Sethille.

Vastaus tuli minuutissa. *Paljon parempi. Hyvää työtä. X*
Lyhyt ja ytimekäs, kuten aina.

Majella lähetti uuden viestin: *Mitä mieltä olet, pitäisikö ilmoituksessa mainita Richardista?*

Tällä kertaa vastaus tuli melkein välittömästi: *Ei helkkarissa.*

Seuraavana aamuna äärettömän krapulainen Wyatt ja hänen sukulaisensa lähtivät pienessä limusiinisaattueessa lentokentälle.

”Wyatt säälistää minua kamalasti”, Lainey sanoi Kitille, kun he aamiaisen jälkeen tiskasivat.

Seitsemän tuntia myöhemmin häntä säälisti vielä enemmän, mutta tällä kertaa hän sääli itseään.

Bill ja Biddy olivat kutsuneet kaikki koolle toimistoon. Ainoat tämänhetkiset vieraat, roteva saksalaispariskunta, olivat parhaillaan päiväretkellä La Rochellessa.

Biddy sulki oven heidän jäljessään, ja Lainey näki että hänen silmänsä olivat punareunaiset. Samassa hän tiesi, mitä seuraavaksi tapahtuisi.

”Meiltä on rahat lopussa.” Bill ei kierrellyt asiaa. ”Tarkoittaa, että kaikki omat ja lainatut rahat on käytetty. Ikävä kyllä olemme tulleet tien päähän ja joudumme irtisanomaan teidät.”

Hän selitti, että varausten määrä oli vähentynyt huomattavasti, minkä työntekijät olivat jo aavistaneetkin. Puolenpäivän aikaan kahdenkymmenen hengen polttariseurue oli perunut tulonsa, ja Wyattin rahakkaat kesähäätkin olivat nyt poissa laskuista. Aivan kuin vihonviimeisenä niittinä osa pohjoistornin lattiasta oli romahtanut ja suuren, synkän oleskeluhuoneen kattoon oli ilmestynyt pahaenteinen halkeama.

Mitään ei ollut enää tehtävissä, Bill jatkoi alistuneesti. Heidän pitkäaikainen unelmansa oli murskautunut, linna pantaisiin myyntiin, ja toivottavasti joku, jolla olisi paksumpi

Hyvän mielen lukumatka aurinkoiseen Cornwalliin

Hätä ei lue lakia. Lainey ja hänen ystävänsä Kit tarvitsevat kipeästi uutta työpaikkaa, ja cornwallilaisperhe tarvitsee apua: tarmokasta pariskuntaa, joka rakastaisi kissoja, koiria, teinejä ja ajoittain konstikasta vanhaa herraa ja joka pistäisi järjestykseen arjen kaaoksen. Kun kysyntä ja tarjonta kohtaavat näin somasti, kuka viitsisi takertua yksityiskohtiin, kuten siihen, että Lainey ja Kit eivät satu olemaan pariskunta.

Ystävyksillä riittää työtä Menhenick Housen sekamelskassa, mutta pian yhden jos toisen perheenjäsenen omituinen käytös antaa syyn epäillä, etteivät Lainey ja Kit olekaan ainoita, joilla on salaisuus piiloteltavanaan.

Jill Mansellin romaanien vietäviksi ovat antautuneet jo miljoonat lukijat. Eikä ihme, sillä ne ovat rentoa ja viihdyttävää lukemista parhaimmasta päästä – hauskaa, romanttista, nokkelaa ja lämminhenkistä. Sellaista, joka saa auringon paistamaan sydämeen asti.

